

kommet saa sent, at det ikke tidligere er taget fat paa dette Forhold, men dels ogsaa en Følge af, at Lovforslaget er gaaet videre, end det maasse strengt taget behøvede efter Kommissionens Forslag. Kommissionen foreslog dels en Afspærring af Fjordene, idet den gik ud fra, at Fiskeriet i Fjordene egentlig kun burde tilkomme dem, der boede omkring Fjordene, og dels foreslog den et fuldstændigt Forbud mod disse Malevaad. Men med Hensyn til den sidste Del var Kommissionen som bekendt ikke enig; den delte sig i to Halvdele, hvoraf den ene holdt paa, at man kun skulde forbyde de Malevaad, som drages til Vaaden, men ikke dem, hvor Vaaden drages til Baadene, og naar man har hørt, haad der i den senere Tid er fremkommet fra Fiskerne dels paa forskjellige Møder, dels gennem Andragender, vil man se, at den Anskuelse, som denne Del af Kommissionen har hævdet, deles ikke blot af Fiskere fra den ene Side, men af mangfoldige Fiskere fra begge Sider, den nemlig, at naar Baadene faar Lov til at ligge stille og Vaaden drages til Baadene, er det ikke i og for sig saa farligt, at det er nødvendigt absolut at forbyde det. Regjeringen er altsaa gaaet videre, end Kommissionen er enig om, idet den har forbudt Baadene helt. Regjeringen støtter sig i saa Henseende til, at Kommissionen har udtalt, at det vil være det kraftigste Middel til at hindre Fiskeriets Udelæggelse. Jeg tror nu ikke at denne Udtalelse har saa meget at betyde; thi, naar Kommissionen ønsker Noget slaet fast, siger den, at det er det kraftigste Middel; men den siger flere Gange, at et eller andet er det kraftigste Middel, og det er jo umuligt; de kunne dog ikke alle være de kraftigste. Hver Gang det gjælder for Kommissionen om, at slaa Noget fast, kommer den med saadanne Superlativer, og jeg tror derfor ikke, at Regjeringen kan bygge saa meget paa disse Udtryk. Kommissionens Betænkning er overhovedet meget oratorisk skrevet, og det fører naturligvis let til, at man kommer til at bruge lidt stærkere Udtryk, end man egentlig vilde, og at disse komme til ikke altid at passe saa ganske sammen. De Superlativer, jeg nu omtalte med Hensyn til det praktiske og alle andre aldeles forundtlende Middel til at beskytte Fiskeriet, som Kommissionen har brugt om Forbudet mod Malevaad, bruger den ogsaa om Afspærring af Fjordene. Regjeringen er, — saaledes har jeg i det Mindste opfattet dens Stilling til Lovforslaget — netop af den Grund gaaet videre end Kommissionen med Hensyn til Forbudet mod Malevaad, at den ikke er gaaet saa vidt, som Kommissionen vilde med Hensyn til Afspærring af Fjordene. Kommissionen vilde først lukke Fjordene, saaledes at de bleve saa at sige et Monopol for den omboende Fiskerbefolkning, og saa vilde desuden en Del af den forbyde Malevaad, Andre tillade dem

i den Form, hvori det blev foreslaet af et af Medlemmerne, Dr. Lütken, nemlig som Bøtvaad, Pulsvaad, eller hvad det nu er, man kalder det. Derved mente Kommissionen at have truffet en Slags Middelvej, hvorved den Uenighed vilde svinde, som for en stor Del finder Sted mellem Fjordfiskerne paa Grund af, at deres Erhverv i Fjordene ødelægges derved, at Fiskere fra andre Dele af Landet, navnlig fra Limfjorden, som oftest i Kompagnier, komme ind i andre Fjorde, forsynede med store Vaade og gode Redskaber, saa at de fuldstændig umuliggjøre Konkurrencen for den ved Fjordene boende fattigere Befolkning — Regjeringen er ikke gaaet ind derpaa — og jeg skal ikke komme nærmere ind paa denne Side af Sagen. Jeg tror, at der maa tænkes noget paa Beskyttelsen af de mindre Fiskere ved Fjordene; jeg tror, at det er en Feil udelukkende at ville lægge Vægt paa, at Fiskeriet gaar frem i teknisk Henseende, kun at ville skaffe bedre Redskaber, og at Fiskeriet gjør Fremstridt i økonomisk Henseende. Jeg tror, at det er en Feil, fordi man i dette Forhold som i de fleste andre mere og mere maa tage Hensyn ikke alene til at producere Meget, men ogsaa til, hvorledes Fordelingen sker. Fordelingsmomentet spiller vistnok i vore Dage for Lovgivningen en større Rolle end tidligere, og det bør det ganske vist ogsaa. Det er ganske vist, at det ikke er nok, at der bliver fisket paa en fremadskrivende Maade og saa godt og saa meget som muligt, men det, det kommer an paa, er, at den Del af Befolkningen, som hidtil har levet af Fiskeri, kan blive ved at leve deraf, og det gaar paa ingen Maade an, om Staten vilde begunstige eller tilslade, at det mere velhaende og, paa Grund af, at det er i Besiddelse af større Kapitaler, ogsaa dygtigere Mindretal benytter sin Overlegenhed, navnlig i pekuniær Henseende til fuldstændigt eller i al Fald for en Del at ødelægge Erhvervet for det store ubemidlede Flertal, som netop, fordi det ingen Kapital har, ikke er istand til at konkurrere med Mindretallet. Det er oplyst, at de saakaldte Baadfiskere ere i Mindretal, og at de, som ikke bruge Vaad, ere det store Flertal. Det er ligeledes oplyst, at de Fiskere, som bruge Vaad, navnlig ere blevene dygtige Fiskere og fiske bedst, fordi de have flere Penge; det er ikke, fordi de ere de dygtigste Fiskere, men fordi de have de fleste Penge og derfor kunne skaffe sig Vaadene, og nu kunne bruge dette Redskab til at skaffe sig en betydelig Fortjeneste og derved bevirke en større Produktion af Fisk i Landet. Men det er klart, at det ikke er de Folk, som bør beskyttes eller begunstiges paa de Andres Befolkning; tværtimod, jeg vedkjender mig ganske oprigtigt den Grundtæning, at Lovgivningen skal og maa beskytte de mindre Bemidlede mod altfor stærk Konkurrence fra Kapitalens Side. Jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa, at jeg derved slet ikke kommer i Familie med den